

РЕШЕНИЕ

№ 1364

гр. С., 24.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 162 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: РУМЯНА З. ЗАПРЯНОВА

при участието на секретаря АНЕЛИЯ Н. ГЕОРГИЕВА
като разгледа докладваното от РУМЯНА З. ЗАПРЯНОВА Гражданско дело
№ 20221110153491 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по искова молба, подадена от ..., ЕИК ..., със седалище и адрес на управление ..., представлявано от К.Х.Ч.- главен изпълнителен директор, и Б.А.В.- изпълнителен директор, чрез адв. Д. И., със съдебен адрес ..., против ..., БУЛСТАТ ..., със седалище ..., представлявана от В.Т..

Твърди се в исковата молба, че на 19.04.2021 г. в гр. С., при движение по общински път в ..., в срока на застрахователното покритие по договор за имуществена застраховка „Каско“, обективизирана в застрахователна полица № 440221213005911, е настъпило събитие-ПТП, в причинна връзка с което са причинени щети на застрахованото МПС л.а. марка „Опел“, модел „Insignia“, рег. № ..., рама № Поддържа се, че автомобилът преминал през небезопасна и необозначена дупка на пътното платно, в резултат на което му били нанесени материални вреди по предна дясна гума на стойност 213 лева, като за определяне размера им са били извършени ликвидационни разноси от 15 лева. За репатрирането на автомобила били заплатена сумата от 43,20 лв. с платежно нареждане от 02.06.2021 г. Поддържа, че на 12.07.2021 г. изплатил застрахователно обезщетение в посочения размер, след което в негова полза е възникнало регресно вземане срещу прекия причинител на вредата за заплатеното обезщетение. Твърди, че причина за ПТП е попадането на автомобила в несигнализирана и небезопасна дупка на пътното платно, поради което сочи за виновен за настъпването на щетите ответника, чието задължение било да стопанисва, поддържа и ремонтира общинските пътища. Поддържа, че ответникът бил поканен да заплати дължимото обезщетение, което не било сторено и към настоящия момент. Посочва, че ответникът получил поканата за заплащане на регресната претенция на 01.09.2021 г., като ответникът подал отговор-възражение от 14.09.2021 г., с което отказал да плати.

Като излага тези обстоятелства процесуалният представител на ... обосновава правния интерес от предявяването на осъдителен иск против ответника за сумата от 279,84 лв., представляваща регресно вземане по щета № 44912132110845, ведно със законна лихва от 03.10.2022 г. до окончателното изплащане на вземането. Претендира присъждане на разноси.

С исковата молба ищецът представя писмени документи и фотоснимки, които моли да бъдат приобщени към доказателствения материал по делото. Прави доказателствено искане за допускане на свидетел при режим на призоваване относно установяване на факти и обстоятелства, посочени в исковата молба. Моли за допускането и назначаването на съдебна автотехническа експертиза.

В съдебно заседание, проведено на 14.11.2023 г., ищецът, редовно призован, не изпраща представител.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на искова молба, с който ответникът ..., чрез юрк. Д.А., оспорва претенцията. Поддържа, че претенцията е недоказана, за което излага подробни съображения. Навежда доводи, че не е посочено мястото на настъпване на ПТП-то. Излага съображения, че не били изяснени фактите, за да може да се направи извод, как точно е настъпило ПТП-то, тъй като липса изготвен протокол. Оспорва се наличието на застрахователно правоотношение. Прави възражение за съпричиняване, като се сочи, че увредения е допринесъл за настъпването на вредите, доколкото е следвал да се движи със скорост, която да му позволява спиране. Иска отхвърляне на предявения иск. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание ответникът, чрез процесуалния си представител, поддържа направените в отговора възражения. Не сочи доказателства.

Съдът, след като обсъди събрания по делото доказателствен материал, приема за установено от фактическа страна следното:

На 23.02.2021 г. между ищцовото дружество и Ц. И.а Н. е сключен договор за застраховка „Каско +“ под формата на застрахователна полица № № 440221213005911. Предмет на договора за застраховка е лек автомобил марка „Опел“, модел „Insignia“, рег. № ..., рама № Срокът на действие на застрахователния договор е от 06.03.2021 г. до 05.03.2022 г. Уговореното заплащане на застрахователната премия е на четири вноски с падежи съответно на 05.03.2021 г., 05.06.2021 г., 05.09.2021 г. и 05.12.2021 г.

На 19.04.2021 г. А. В. Т. (допуснат и разпитан в качеството на свидетел по делото) депозира уведомление за щета пред ... (л. 23 по делото). В същото е посочено, че по време на движение лек автомобил марка „Опел“, модел „Insignia“, рег. № ... преминава през необезопасена дупка на пътното платно, вследствие на което е причинена щета, изразяваща се в увреждания на предна дясна гума и на задна дясна гума. Въз основа на заявлението пред застрахователя е образувана щета № 44012132110845/19.04.2021 г. С доклада по същата е прието, че стойността на причинените вреди е в размер на 213 лв. Не е спорно по делото, че сумата в размер на 213 лв. е платена от ищеца на застрахования с банков превод от 12.07.2021 г (л. 15 по делото), а на 02.06.2021 г. е заплатена сумата от 51,84 лв. с ДДС на СБА – транспортни разходи за репатриране на процесното МПС (л. 12 по делото).

С регресна покана от 27.08.2021 г. (л. 14 по делото) ответната страна е поканена да заплати на ищцовото дружество сумата от 279,84 лв., представляваща застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски. С писмо изх. № СОА21-ТД26-10426-[1]/09.09.2021 г. (л. 9 по делото) е отказано плащане по регресната покана. По делото е установено и не се спори, че ... стопанисва конкретния пътен участък, на който е настъпило процесното ПТП.

В качеството на свидетел по делото в съдебно заседание, проведено на 14.11.2023 г., е разпитан А. В. Т., без дела и родство със страните. При разпита си свидетелят, потвърждава, че е управлявал лек автомобил марка „Опел“, модел „Insignia“, рег. № Твърди, че е спукал гума с автомобила през април 2021 г, като по обяд, в дъждовно време, на изхода от Младост-4 в посока околоръстното на края на бул. А. Малинов, е минал през дупка и компютърът на колата е сигнализирил за загубено налягане в една от гумите. Твърди, че веднага е спрял колата и след оглед е установил, че е била спаднала предната дясна гума. Сочи, че е шофирал със скорост около 40-50 км/ч. Твърди, че гумата е трябвало да бъде подменена и не е подлежала на поправка, като не е била налице повреда по джантата. Сочи, че не е възможно да прецени дало с по-ниска скорост би избегнал спукването на гумата. Посочва, че дупката е била доста голяма в диаметър, с дълбочина няколко сантиметра и се е намирала в средната лента на бул. А. Малинов.

В съдебно заседание, проведено на 14.11.2023 г. е изслушано и прието, без да е оспорено от страните, заключението на съдебната автотехническа експертиза (САТЕ). Според писмения доклад на експерта, от техническа гледна точка увреждането на процесното МПС се намира в причинно-следствена връзка с твърдения и възможен механизъм на настъпване на произшествието – попадане на автомобила в дупка на пътното платно по време на движение. Експертизата дава заключение, че стойността на щетата, определена по средни пазарни цени към датата на ПТП, възлиза на сумата от 223,44 лв. или на сумата от 290,28 лв., с включени 15 лв. ликвидационни разноски и осъществена услуга пътна помощ за репатриране на автомобил.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира предявеният от ДЗИ-Общо Застраховане“ ЕАД против ... осъдителен иск с правно основание с осъдителен иск с правно основание чл. 410, ал. 1 КЗ, във вр. чл. 49 ЗЗД, във вр. чл. 45 ЗЗД за основателен, предвид следните съображения:

С плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или срещу лицето, което отговаря за неговите виновни противоправни действия. За възникване на регресното вземане, съгласно чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, във вр. чл. 49 ЗЗД, е необходимо да се установят следните факти: да е сключен договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на лице, за което отговаря ответникът, да е настъпило събитие, за което застрахователят носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение застрахователят да е изплатил на застрахования застрахователното обезщетение.

Между ищцовото дружество и лизингополучателя на увредения автомобил марка „Опел“, модел „Insignia“, рег. № ..., рама № ... е била налице договорна обвързаност към датата на твърдяното ПТП – 19.04.2021 г., основана на договор за застраховка „Каско“, чийто срок на действие е в периода от 06.03.2021 г. до 05.03.2022 г. По делото е приет като писмено доказателство писмен договор под формата на застрахователна полица № 440221213005911, удостоверяващ наличието на горепосоченото облигационно правоотношение. Съдът счита за неоснователни доводите наведени в отговора на ..., че не е

налице валидно застрахователно правоотношение, тъй като не е представено доказателство за заплащане на първата вноска от дължимата застрахователна премия, а съгласно на чл. 351, ал. 3 КЗ, освен ако е уговорено друго, застрахователното покритие започва след заплащането на дължимата премия по договора или на първата вноска по нея - при разсрочено плащане на премията. От писмените доказателства, съдържащи се в Ликвидационен акт по щета № 20701419853 по преписка 44012132110845 от 19-04-2021 година и Регистрационен картон по застрахователна полица № 440221213005911/23-02-2021, се установява, че застрахователната премия в размер на 1633,52 лв. е внесена изцяло. Ето защо, съдът приема, че към датата на настъпване на застрахователното събитие – 19.04.2021 г., между ищеца и лизингополучателя на процесното МПС е имало валидно застрахователно правоотношение.

Неоснователно се явява твърдението на ответника, че от събраните по делото доказателства механизмът на ПТП и причинно-следствената връзка между ПТП и причинените вреди, не са били доказани. Липсата на съставен протокол за ПТП с материални щети от органите на КАТ не е обстоятелство, обуславящо отрицателен извод относно настъпването на увреждащото застрахованото МПС събитие, независимо че, съгласно чл. 125, т. 8 ЗДвП, службите за контрол на Министерството на вътрешните работи посещават задължително мястото на пътнотранспортното произшествие, когато произшествието е с един участник и моторното превозно средство не е в състояние да се придвижи на собствен ход поради причинените му от произшествието вреди. Действително, протоколът за ПТП е официален свидетелстващ документ и като такъв се ползва с обвързваща материална доказателствена сила относно удостоверените в него, непосредствено възприети от длъжностното лице факти, относими за механизма на ПТП. Когато фактът, съставлява волеизявление, направено от участник в ПТП, протоколът има доказателствена сила само относно съдържащите се неизгодни факти за лицето, чието изявление се възпроизвежда от съставителя на документа. В този смисъл, дори да е бил съставен протокол за ПТП, в съответствие с изискването на чл. 125, т. 8 от ЗДвП, то той не би се ползвал с формалната и материална доказателствена сила относно механизма на ПТП, тъй като досежно това обстоятелство той би имал характера само на частен документ. Механизмът на ПТП подлежи на доказване с всички допустими доказателства по ГПК, а в конкретния случай безспорно е установен със събраното гласно доказателство и заключението на САТЕ. Съдът кредитира показанията на свидетеля А. Т. като непротиворечиви, кореспондиращи с останалия доказателствен материал и потвърдени и от приетата по делото САТЕ. От заключението по САТЕ, което е компетентно изготвено и неоспорено от страните, се установява, че щетите, получени в по автомобила са в причинно-следствена връзка с процесното ПТП.

В случая, не се спори, че пътят, на който е реализираното произшествието, е общински път по смисъла на чл. 3, ал. 3 от Закона за пътищата. Въпросният пътен участък е собственост на ... съгласно чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОС, във вр. с § 7, ал. 1, т. 4 от ПЗР на ЗМСМА. Общината, съгласно чл. 11, ал. 1 ЗОС, следва да управлява имоти и вещи - общинска

собственост, в интерес на населението в общината, съобразно разпоредбите на закона и с грижата на добър стопанин. Съгласно чл. 31 от ЗП, общината е длъжна да осъществи ремонта и поддържането на общинските пътища и да означи съответната неравност с необходимите пътни знаци с оглед предупреждаване на участниците в движението, съобразно чл. 13 ЗДвП. Съгласно § 1, т. 14 от ДР на ЗП "поддържане на пътищата" е дейност по осигуряване на необходимите условия за непрекъснато, безопасно и удобно движение през цялата година, предпазване на пътищата от преждевременно износване, охрана и защита на пътищата, водене на техническата отчетност на пътищата. Общината като юридическо лице осъществява дейностите по чл. 31 ЗП и чл. 13 ЗДвП чрез своите служители или други лица, на които е възложила изпълнението.

От събраните по делото доказателства се установява, че на 19.04.2021 г., процесният автомобил е попаднал в небезопасна дупка, намираща се в границите на Отговорността на ответника е обективна. Налице е и причинно-следствена връзка между деянието – бездействието на длъжностни лица, на които общината е възложила изпълнението на очертаните по-горе задължения и причинените вреди, която връзка се установява от приетото по делото заключение на САТЕ и при липса на събрани доказателства в различна насока. В този смисъл общината отговаря спрямо увреденото лице на основание чл. 49 ЗЗД.

На следващо място е неоснователно релевираното от ответника възражение за съпричиняване на вредите. Принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД има винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди (или необходимо е действията или бездействията на пострадалия да са в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, т. е. последният да е тяхно следствие).

В конкретния случай, по делото не са налице каквито и да било доказателства, от които може да се изведе заключение за съпричастност на водача на увреденото МПС към възникването на вредите и техния обем. По довода на ответника, че водачът на автомобила не е съобразил поведението си на пътя с условията на пътното платно, съдът намира, че именно ответникът е следвало да релевира доказателствени искания, за да установи сочените от него обстоятелства, като в настоящия случай липсват данни за такова поведение на водача.

От кредитираното експертно заключение по САТЕ, стойността, необходима за възстановяване на лек автомобил марка „Опел“, модел „Insignia“, рег. № ..., изчислена на база средни пазарни цени към датата на ПТП, възлиза на сумата от 223,44 лв. или на сумата от 290,28 лв., с включени 15 лв. ликвидационни разноски и осъществена услуга пътна помощ за репатриране на автомобил. От представеното по делото платежно нареждане се установява, че за настъпилото застрахователно събитие (повредата на застрахованото МПС) ищцовото дружество е изплатило сумата от 213 лв. за причинените на застрахованото имущество щети, поради което е възникнало правото да встъпи в правата на удовлетворения кредитор – застрахованото пострадало лице срещу причинителя на вредата. Следователно

заплатеното от ищеца обезщетение е в границите на средната пазарна стойност на нанесените щети и също така е в границите на застрахователната сума по договора, като е безспорно установено, че ищецът е направил и ликвидационни разходи в размер на 15 лв. и разходи за репатрирането на автомобила на стойност 51,84 лв.

Доколкото се установиха фактите, че процесното ПТП е причинено вследствие на необезопасена дупка, намираща се на улица от уличната мрежа в ..., от което ПТП са настъпили процесните вреди, които са били обезщетени от ищцовото дружество, то на основание чл. 410 КЗ, във вр. чл. 49 ЗЗД, застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу ... за вредата до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото отстраняване. В настоящата хипотеза, доколкото стойността на нанесените вреди по средни пазарни цени към датата на ПТП надхвърля размера на платеното от ищеца обезщетение, то предявеният иск се явява доказан в пълен размер.

По разноските:

Ищецът е претендирал присъждане на разноски, които възлизат в общ размер на 578 лв., от които 50 лв. държавна такса, 300 лв. депозит за вещо лице, 60 лв. депозит за свидетел и 168 лв. адвокатско възнаграждение, за което са представени доказателства за реално плащане (л. 167 по делото). Неоснователно е възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Минимално дължимото възнаграждение за процесуално представителство следва да бъде изчислено съобразно редакцията на Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, действала към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие – на 14.09.2022 г., съобразно фактура № 0000001436/14.09.2022 г. (л. 162 и 163 по делото) Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата (в ред. от ДВ, бр. 68 от 2020 г., преди изменението, въведено с ДВ, бр. 88 от 2022 г. от 04.11.2022 г.), възнаграждението за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела с интерес до 1000 лв. е в размер на 300 лв. В този смисъл заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение в размер на 168 лв. не е прекомерно, тъй като не превишава минималния размер, предвиден в Наредбата, поради което не подлежи на намаляване.

С оглед уважаването на исковата претенция, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 578 лв. (петстотин седемдесет и осем лева) за разноски в настоящото исково производство.

Водим от горното и на основание чл. 235 от ГПК съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ..., БУЛСТАТ ..., със седалище ... , представлявана от В.Т., да заплати на ..., ЕИК ..., със седалище и адрес на управление ..., представлявано от К.Х.Ч.- главен изпълнителен директор, и Б.А.В.- изпълнителен директор, на основание чл. 410, ал. 1 КЗ, във вр. чл. 49 ЗЗД, във вр. чл. 45 ЗЗД, сумата от 279,84 лв. (двеста седемдесет и девет лева и осемдесет и четири стотинки), представляваща изплатено по застраховка „Каско +” обезщетение за застрахователно събитие, настъпило на 19.04.2021 г., в гр. С., ..., при което

лек автомобил марка „Опел“, модел „Insignia“, рег. № ..., застрахован при ищеца по застрахователна полица № 440221213005911, преминал през необезопасена и необозначена дупка на пътното платно, ведно със законната лихва от 03.10.2022 г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА ..., БУЛСТАТ ..., със седалище ... , представлявана от ..., да заплати на ..., ЕИК ..., със седалище и адрес на управление ..., представлявано от К.Х.Ч.- главен изпълнителен директор, и Б.А.В.- изпълнителен директор, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 578 лв. (петстотин седемдесет и осем лева), представляваща сторените разноси в исковото производство пред СРС.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба, подадена чрез Софийски районен съд до Софийски градски съд в двуседмичен срок, считано от датата на връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____